

доста напреднала възраст потегля за Атина, да следва медицина. Но и чрезъ медицината той ще догонва пакъ старата целъ, и главно: още стигналъ-нестигналъ въ Атина, той ще се залови пакъ за това, което е вършилъ до тогава, тъй като въпрѣки промѣненитѣ условия духътъ му остава сжщиятъ — и дори по-изобретателенъ въ преследване на идеала. Достатъчно е да съзре тукъ нѣколко млади ентузиаста, за да забрави огорченията си и пламне за нова борба.

Своето „смѣло решение“ изтъква Селимински като лайтъ-мотивъ на мисли и дѣла. Той вѣрва непоколебимо въ звездата си, той е твърдъ въ домогванията си като агитаторъ и пророкъ на българското възраждане. Постоянно ние го наблюдаваме — чрезъ писмата и мемоаритѣ му — какъ той подтиква другитѣ да залѣгатъ за великото дѣло, какъ и самъ осмисля своитѣ старания, бидейки къмъ всичко друго и философъ, който анализира чувствата си, страститѣ си, постъпкитѣ си, въ свръзка съ по-общитѣ проблеми на етиката, историята и политиката. Философията му, колкото и повлияна отъ рационализма на XVIII вѣкъ, се гради на една самобитна въ основитѣ си рефлексия, взела за изходно начало нуждитѣ на човѣшкото общежитие и интереситѣ на собствения народъ. Давайки си смѣтка за своитѣ наклонности, съ всичко импулсивно въ тѣхъ, Селимински бележи: „Щомъ човѣкъ се убеди и възприеме известни идеи, особено такива, за които е увѣренъ, че прилагането имъ само ще му създаде благосъстояние въ сегашния и бждещия животъ, той се бори за тѣхъ, като излага и живота си, непреставайки съ пълна самонадѣяност да ги провѣрява и предава на потомцитѣ си.“ Той има предъ очи своитѣ другари отъ Сливенското братство къмъ 1830 г. заклети да работятъ за рода и родината си; той си спомня и за ония социални или *религиозни движения, привърженицитѣ на които, повѣрвали здраво въ тѣхъ, „предпочитатъ дори мъченическа смъртъ предъ всички земни блага. . .“ И Селимински продължава: „Такива силни души, срасли единъ пжтъ съ подобни велики идеи, винаги сж надвивали и докарвали голѣмитѣ общественно-нравствени преобразования, превратитѣ, предъ които онѣмяватъ лъжефилософитѣ. . .“

Силна душа, обжегната отъ патриотически поривъ, е и